

تامین مالی ریسک های محصولات بیمه ای

ترجمه: مریم منتصر الدوله

کارشناس گروه نشریات علمی و تخصصی

پژوهشکده بیمه

کشور به عنوان مکانیسم کاهش بی ثباتی درآمد مزارع از طریق کاهش ریسک تولیدات کشاورزان و با همکاری بخش خصوصی اجرا شده است. در گذشته تجربه برنامه های بیمه ای در پرداخت یارانه

بی ثباتی ذاتی درآمد مزارع، دولت ها را به تدبیر برنامه ها و سیاست هایی که دارای ثبات بیشتری بر درآمد کشاورزی باشد وای دارد. بیمه کمک هزینه عمومی کشاورزی در بیش از ۵۰

عمومی کشاورزی در جهان قرار می گیرد. این مسائل در کشورهای صنعتی (مانند آمریکا و اسپانیا) و کشورهای در حال توسعه (مانند هند) مشاهده می گردد.

اهداف دولت ها در ارائه برنامه های جهانی بیمه در دسترس همه کشاورزان می باشد. این هدف اجتماعی برنامه های بیمه را تحت یک واحد قرار می دهد و بالاترین پوشش بیمه ای را برای جبران هزینه های کشاورزان ارائه می دهد. این گونه برنامه ها شامل اصول پایه ای بیمه نمی شود: تفکیک ریسک های پایین مشکل انتخاب نامناسب را ایجاد می کند و بنابراین کشاورزان با ریسک زیاد از کشاورزان با ریسک کم جدا می شوند. فرانشیز کم بیمه ای و نبود محدودیت ها نیز خطر اخلاقی را افزایش می دهد و انگیزه لازم را در کشاورزان جهت سرمایه گذاری در کم کردن ریسک ها از بین می برد. تبعیض قیمتی پایین از طریق یارانه های سنگین، کشاورزان را در سرمایه گذاری در رویه های کلی مدیریت ریسک جایگزین تشویق می کند.

تفکری دوباره در مورد بیمه کشاورزی

برنامه های سستی یارانه ای بیمه کشاورزی در بلندمدت قابل استفاده نمی باشد به خصوص در کشورهای کم درآمد که با محدودیت های مالی مواجهه هستند. بانک جهانی نیز در حال توسعه

موفقیت آمیز نبوده است. در اواخر دهه ۱۹۹۰ به جهت کاهش یارانه دولتی به تولید کنندگان کشاورزی در بازارهای در حال ظهور، علاقه مجدد به بیمه کشاورزی ایجاد شد. بیمه به عنوان یک ابزار مدیریت ریسک و به همراه دیگر ابزار تامین اعتبار ریسک ها مانند پس انداز و اعتبار می تواند سوددهی فعالیت های کشاورزی را در اقتصادهای در حال توسعه ارتقاء بخشد.

ضرورت ذخایر بیمه به عنوان یک شاخص بیمه ای به نقش بالقوه بیمه کشاورزی در این گونه اقتصادها، جایی که بخش های کشاورزی سوددهی بیشتری دارند، کمک می کند.

ناتوانی دولت از حمایت کلیه خطرات بیمه محصول

علی رغم نفوذ یارانه های دولتی در اکثر برنامه های بیمه کشاورزی، تجربه کلی نشان داده که حمایت دولت از بیمه محصولات کشاورزی از لحاظ مالی موفقیت آمیز نبوده و در میان کشاورزان از محبوبیت خاصی برخوردار نبوده است.

پایین بودن نرخ نفوذ بیمه علی رغم یارانه های زیاد حق بیمه شامل ریسک های فاجعه آمیز در کشاورزی، عملکرد ضعیف مالی، نرخ گذاری نامناسب، خطرات اخلاقی کنترل نشده و انتخاب های نادرست، در میان مسائل مهم برنامه های بیمه

روش های موثر برای مدیریت ریسک های تولیدات کشاورزی است. مدل بیمه کشاورزی کشور براساس ۴ رکن و هدف به عنوان مدلی عملکرد برای انجام برنامه مالی بیمه کشاورزی به کشورها پیشنهاد می شود.

شکل ۱. تامین اعتبار ریسک کشاورزی کشور.

ارزیابی ریسک کشاورزی:

(مانند خشکسالی) تطبیق داده شود. این مدل ریسک مدل سازی یک حادثه فاجعه آمیز به سیاستگذاران و سهامداران در مدیریت ریسک حوادث فاجعه آمیز طبیعی کمک می کند. مدل های موجود عمدتاً بر اثر هجوم این گونه حوادث (مانند زلزله و طوفان های شدید) بر زیرساخت های عمومی و خصوصی تأکید دارند. این مدل ارزیابی ریسک می تواند با کاهش هجوم یک حادثه فاجعه آمیز صورت می گیرد:

- اندازه گیری خطر: فراوانی و شدت یک خطر را در یک مکان خاص مشخص می کند. این امر از طریق تجزیه و تحلیل فراوانی تاریخی یک واقعه و تجدید نظر در مطالعات علمی انجام شده در مورد شدت و فراوانی در منطقه مورد نظر صورت

• اندازه گیری ریسک تولید شده از طریق مدل، مانند خسارت متوسط سالانه و حداکثر خسارت احتمالی، اطلاعات ضروری مورد نیاز اداره کردن ریسک ها در آینده را در اختیار مدیر ریسک و سیاستگذاران می گذارد.

تجزیه بخش های کشاورزی - بازرگانی

عدم وجود شفافیت لازم در امور عمومی بیمه کشاورزی منجر به ناکارایی آن شده است. هدف بیمه اجتماعی تضمین امنیت اقتصادی همه کشاورزان به خصوص آنان که در کارهای کم سود فعالیت دارند، می باشد. این اهداف اجتماعی وابسته به ابزار انتقال ثروت است. بیمه برپایه بازار، متمایل به فعالیت های مناسب رشد است که سود کافی برای تهیه حق بیمه ها داشته باشد. این ابزار که براساس اصول مناسب آکچوئری می باشد، تنها برای رشد مناسب کشاورزان به کار می رود.

• بخش سستی کشاورزی از طریق تعداد زیادی از کشاورزان که عملیات کشاورزی را با دارایی اندک خود از طریق نیروی کار خانواده شان انجام می دهند و از مواد مصنوعی مانند کود و دیگر مواد شیمی زراعی استفاده می کنند توصیف می شود.

• بخش نیمه بازرگانی و بازرگانی در حال ظهور، شامل دارایی های در حد متوسط می شود

می گیرد. به محض ایجاد فاکتورهای خطر برای هر حادثه، گروهی از حوادث اتفاقی که تعدد و شدت حوادث فاجعه آمیزی مانند گردباد، خشکسالی، طوفان را مشخص می کند، ایجاد می شود.

• اندازه گیری حدود خطر: ارزش حدود خطر "دارایی های در معرض ریسک"، مانند محصول دام، ارزیابی می شود. بر اساس این اطلاعات، این اندازه گیری ارزش تولیدات فراوان در این زمینه از موجودی کالا و متوسط هزینه جانشینی هر واحد از موجودی کالا را محاسبه می کند.

• اندازه گیری آسیب پذیری: این مورد به تعیین کمی و کیفی دلیل خسارت در هر طبقه از دارایی از طریق کثرت وقوع حادثه پیش آمده در آن منطقه می پردازد. گسترش طبقه بندی دارایی در مورد خشکسالی بر اساس ترکیب محصولات و حساسیت آنها به آب است. مدل های کشاورزی-هواسنجی، اثر کمبود ریزش باران بر تغییر پذیری بازده محصول را بیان می کند.

• اندازه گیری خسارت: خسارت ها در اندازه گیری آسیب پذیری محاسبه می شوند و به خسارت دلاری تبدیل می شوند. این امر برای هر طبقه از دارایی و در هر منطقه صورت می گیرد. در نهایت خسارت ها به صورت مجموعه محاسبه می شود.

که حداقل یک محصول بازرگانی را رشد می دهد و بخش مهمی از درآمد یک خانوار را از کشاورزی تشکیل می دهند. تولیدات بیمه استاندارد شده و شاخص بندی شده از طریق موسسه های تعاونی و کشاورزی - مالی باید ارتقا یابند.

• بخش بازرگانی واحدهای تولیدی بزرگ اساس و مبنای فعالیت تجاری را به تفصیل بیان می کنند. موسسه های اقتصادی فردی از نظر بازرگانی رو به رشد هستند و دارایی زیادی دارند. این واحدهای تجاری - کشاورزی نیاز به تولیدات بیمه ای فردی و سفارشی دارند.

تجربه نشان می دهد که تقاضا برای ابزار مدیریت ریسک معمولاً در حد پایینی قرار دارند یا حتی برای کشاورزان وجود ندارد. در مقابل کشاورزانی که وام می گیرند انگیزه های بیشتری در خرید ابزار مدیریت ریسک دارند چرا که بانک ها درخواست بیمه از آنها دارد یا اینکه این محصولات اجازه دسترسی به اعتبار بیشتر در مدت زمان طولانی تری می دهد. در نتیجه ابزار اعتباری در مدیریت ریسک باید اولین گونه از محصولاتی باشد که ارتقا می یابد.

تامین اعتبار ریسک آکچوئری

تامین اعتبار ریسک در اینجا با بخش باقیمانده از ریسک هایی که با ارزیابی های احتیاطی هزینه

فایده نمی توانند کاهش یابند، مواجهه است. این ریسک ها می توانند از طریق خود کشاورزان، بازارهای خصوصی مالی، دولت ها و از طریق طبقه بندی مناسب ریسک ها تامین اعتبار شوند.

• لایه پایینی ریسک شامل فراوانی زیاد (مثلاً یک بار در هر ۵ سال یا بیشتر) اما پیامدهای پایین ریسک ها می شود که بر کشاورزان اثر می گذارد. این خسارت ها ممکن است به دلیل تصمیم های مدیریتی نامناسب که منجر به مشکلاتی از جمله خطر اخلاقی و انتخاب نادرست می شود، باشد. این مسائل باید از طریق کشاورزان حل شود و به وسیله پس اندازهای فردی تامین شود.

• لایه وسطی ریسک شامل فراوانی کمتر (مثلاً یک بار در طی ۶ ماه و در طول ۳۰ سال) اما شدت ریسک بیشتر است که بر چند کشاورز به طور همزمان اثر می گذارد (مانند تگرگ و یخبندان). بیمه خصوصی توانایی خود را در پوشش این گونه خسارت ها نشان داده است. اگرچه این مبنای پوشش بیمه ای ممکن است به صورت مجموع خسارت ها بیمه شده نشان داده شود و این خسارت ها گسترده از طریق بیمه اتکایی انتقال یابد.

• لایه بالایی ریسک شامل حداقل فراوانی (مثلاً یک بار در طی ۳۰ سال یا کمتر) اما با شدت بالای ریسک می باشد. این ریسک های فاجعه آمیز

به درستی ثبت نشده اند و حداکثر خسارت‌های احتمالی می تواند در این زمینه بسیار بزرگ باشد.

هزینه انتقال این گونه ریسک ها مانند حق بیمه ها می توانند در مقایسه با میانگین خسارت سالیانه بسیار زیاد باشند که این امر بیمه را یک مکانیسم ریسک تامین مالی پر هزینه می سازد.

علاوه بر این کشاورزان اغلب تمایلی به خرید این بیمه ندارند چرا که آنها تمایل به ارزیابی کمتر ریسک های فاجعه آمیز دارند. دولت ها باید این حوادث و خسارت‌های غیر معمول را از طریق پوشش بیمه ای حوادث فاجعه آمیز (CIC) به عنوان بخشی از برنامه حمایتی خود در حوادث فاجعه آمیز پوشش دهند.

خدمات مالی جدید (مانند اوراق قرضه حوادث فاجعه آمیز، گزینه‌های فاجعه آمیز، وام‌های احتمالی) ممکن است فرصت‌های انتقال ریسک را به بازارهای بیمه و دولت ها پیشنهاد دهد. بیمه سنتی بر مبنای پرداخت غرامت فردی در کشورهای در حال توسعه (به استثنای کشاورزان بزرگ) نمی تواند اجرا شود.

بیمه بر مبنای شاخص یک شکل جایگزین بیمه است که بدون ارتباط به

خسارت های فردی بر مبنای شاخص پرداخت می کند. این بیمه به بخش کشاورزی اجازه انتقال خسارت‌های تولیدی متفاوت را که ناشی از حوادث آب و هوایی (مانند طوفان، خشکسالی) است به بازارهای مالی و بیمه ای می دهد.

قراردادهای بر مبنای شاخص در مقایسه با بیمه فردی و سنتی مزایایی دارد از جمله: کاهش خطر اخلاقی و انتخاب نامناسب، کاهش هزینه اجرایی، محصولات استاندارد شده. این قراردادها خریدار را در پرداخت خسارت کاملاً پوشش نمی دهد و ممکن است پرداخت‌ها در خسارت های فردی متفاوت باشد و با توجه به کیفیت اطلاعات صورت گیرد.

تجرباتی در مورد بیمه بر مبنای شاخص در دسترس است اما این روش تا کنون همه گیر نشده است. بیمه محصول بر مبنای شاخص و با بازده متوسط در هند، برزیل و کانادا عرضه شده است. اخیراً شاخص مرگ و میر دام ها برای پوشش دام داران در مقابل خسارت دام ها در مغولستان طراحی شده است.

صندوق ذخیره ملی بیمه کشاورزی

بازارهای بیمه داخلی در بسیاری از کشورهای در حال توسعه در حال رشد است. این کشورها ظرفیت فنی و مالی ندارند.

در این رابطه، بیمه کشاورزی به عنوان یک فعالیت جدید ریسک های غیر قابل پیش بینی را پوشش می دهد، البته ممکن است از لحاظ مالی بر کل صنعت اثر بگذارد.

بنابراین در این زمینه از فعالیت برای حمایت از صنعت بیمه داخلی در مقابل تاثیر مالی آن که به دلیل خسارت های گسترده بیمه شده کشاورزی می باشد، باید حصراری کشید.

صندوق ذخیره ملی بیمه کشاورزی یک راه بالقوه برای کشاورزان و دام داران از لحاظ تامین مالی در بلندمدت و بدون پرداخت یارانه های سنگین می باشد (شکل ۲).

این مدل براساس همکاری قوی بین دولت و بازارهای بیمه داخلی و بین المللی شکل گرفته است و بر مبنای تجربه بانک جهانی در ترکیه (صندوق ذخیره بیمه زلزله در ترکیه) و در مغولستان (صندوق پرداخت خسارت بیمه دام در مغولستان) می باشد.

این صندوق در ابتدا باید قراردادهای استاندارد شده ای را برای پوشش ریسک های مخصوص (مانند عدم ریزش باران) و به منظور محدود کردن هزینه مبادلات و مشکلات انتخاب نادرست، طراحی کند.

شرکت های بیمه داخلی می توانند به عنوان

یک آژانس عمل کنند و یا می توانند سهام صندوق را براساس سهم هایشان در بازار خریداری کنند. خدمات بیمه ای همچنین می توانند از طریق موسسه های مالی کشاورزی در گروه های کشاورزی ارائه شوند.

هدف این صندوق آسان تر کردن ارائه خدمات بیمه کشاورزی در بازار از طریق مشارکت بخش عمومی و خصوصی می باشد.

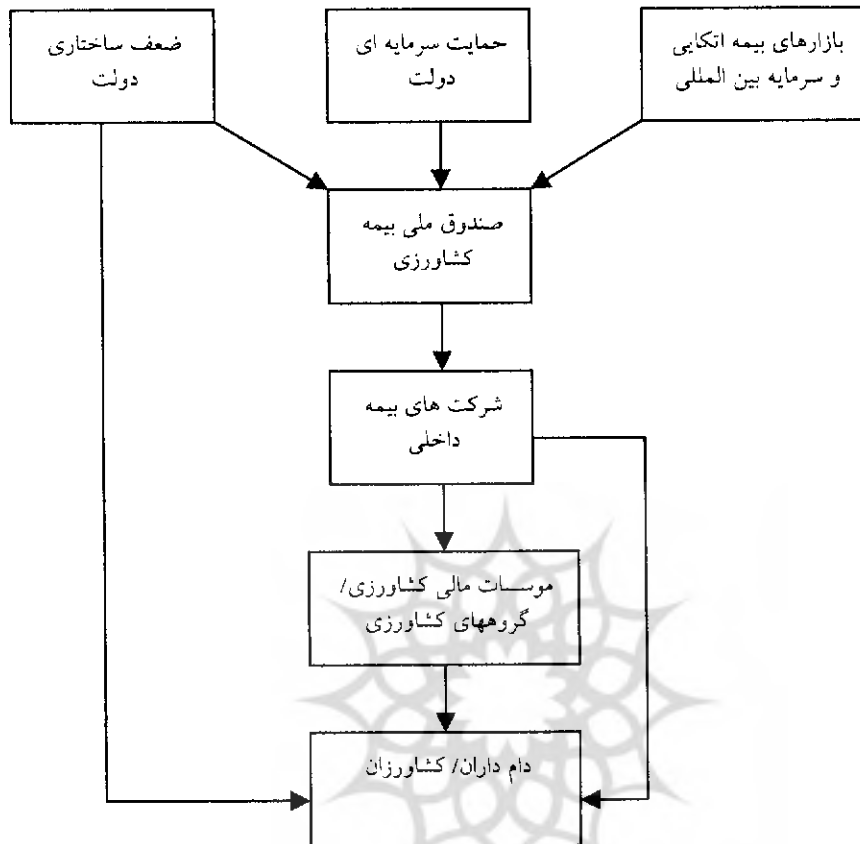
هدف های کلیدی، دستیابی به موارد زیر است:

- ارائه پوشش موثر در بیمه کشاورزی
- اطمینان از این مطلب که کشاورزان غرامت خسارت را به طور کامل دریافت می کنند
- تفکیک صنعت بیمه داخلی از خسارت های حوادث فاجعه آمیز
- ایجاد انگیزه همکاری در مورد درستی برنامه ها در صنعت بیمه

- اطمینان یافتن از حفظ کارایی محلی به وسیله یکپارچه کردن ریسک های حفاظت نشده
- دریافت حداکثر نرخ از بیمه گران اتکایی بین المللی از طریق ارائه بخش مشخصی از پورتهوی
- محدود کردن دولت در مقابل خطرهای

مالی

شکل ۲. صندوق ملی بیمه کشاورزی

آشنایی با سیاست ها:

دولت ها با کمک موسسه های بین المللی مانند بانک جهانی، باید محیط قانونی و اقتصادی را جهت ایجاد رقابت در بازار بیمه و انگیزه در کشاورزان برای اجرای استراتژی های تامین اعتبار ریسک ها، به وجود آورند.

چارچوب قانونی و نظارتی.

قصد این ساختار تضمین (۱) در اختیار داشتن منابع مالی مورد نیاز بیمه گران برای پرداخت خسارت ها (۲) رفتار صحیح بیمه گران با مشتریان در مورد مسائل مالی. این چارچوب بر اساس مجموعه ای از قوانین

مدیریت اطلاعات. یک سیستم اطلاعاتی کارآ برای توسعه خدمات بیمه ای حیاتی است.

است که ثبات بخش مالی و حمایت عمومی را در حالی که رقابت و کارایی بازار را تضمین می کند بر عهده دارد.

موسسه تامین مالی ریسک

دولت ها تنها باید آن دسته از خسارت ها را که نمی توانند با هزینه معقولی به بازار خصوصی انتقال یابند، تقبل نمایند. آنها باید به خسارت های فاجعه آمیز توجه داشته باشند و به عنوان بیمه گر اتکایی زمانی که منابع مالی بیمه داخلی کم است و دسترسی به بازارهای بین المللی بیمه اتکایی محدود می باشد، عمل نمایند. این توافق موقت در مورد ریسک موجب ایجاد ذخایر در شرکت های بیمه می شود و به حفظ لایه های بزرگتر ریسک در طی زمان کمک می کند در نتیجه ریسکی که دولت ها در معرض آن قرار می گیرند باید به درستی از طریق استراتژی تامین مالی ریسک کشور تامین شوند، که این کار توسط صندوق های ذخایر، امکانات بیمه اتکایی و وام های موقت که به وسیله موسسه های بین المللی مانند بانک جهانی ارائه می شوند، صورت می گیرد.

اطلاعات و تعلیم: اقدامات و فعالیت های

اطلاعاتی و تربیتی باید برای کاهش گسترده عدم وجود فرهنگ بیمه در میان کشاورزان انجام شود.

گزارش کارشناس فنی: بیمه کشاورزی

یک فعالیت فنی است. در بالاترین سطح اجرایی این عمل به کارشناس متبحری برای طراحی برنامه های بیمه ای نیاز دارد.

در سطح محلی نیز به فردی نیاز است که

بیمه کشاورزی را به کشاورزان توصیف کند.

تامین مالی خسارت ها در مغولستان

دولت مغولستان (GOM) از بانک جهانی خواستار راه حلی برای ارزیابی تامین مالی ریسک دام ها شد. دام داران خسارت هایی را که می توانند کاهش دهند یا از طریق صندوق ریسک طرح های پس اندازی تامین کنند، خود رسیدگی می کنند. خسارت هایی که شدت بیشتری دارند به بازار داخلی بیمه از طریق خدمات بیمه بازرگانی به نام خدمات بیمه ای مبنا (BIP) انتقال می یابد. دام داران می توانند این محصول را با نرخ حق بیمه بازرگانی به طور اختیاری خریداری کنند. در نهایت خسارت ها در طی ۲۰ سال یا کمتر اتفاق می افتد که از طریق دولت و طی برنامه اجتماعی به نام برنامه مسئولیت حوادث فاجعه آمیز (DRP) تامین می شود.

بازار داخلی بیمه در مغولستان کوچک است

و مجموع حق بیمه معادل ۵۰ درصد تولید ناخالص داخلی (GDP) است. علاوه بر این، چارچوب نظارتی و قانونی نیز ضعیف است. بنابراین ایجاد

حق بیمه های بیمه اتکایی و وام های موقت بانک جهانی (۵ میلیون دلار آمریکا) تامین می شود. برنامه اجتماعی DRP نیز از طریق وام های بانک جهانی تامین مالی می شود. هدف از این توافق موقت دولت و بیمه داخلی ارائه مدت زمان بیشتر برای ایجاد ذخایر و دسترسی به منابع مالی بین المللی است.

صندوق پرداخت خسارت بیمه دام ها (LIIP) پیشنهاد می شود. در این حالت شرکت های بیمه به جمع آوری ذخایر مورد نیاز می پردازند و دولت جهت کاهش خسارتها، پیشنهاد انعقاد قرارداد بیمه اتکایی را می دهد. LIIP از طریق سرمایه بیمه گران و حق بیمه پرداختی از طرف دام داران تامین می شود. برنامه بیمه اتکایی BIP از طریق

وام های موقتی بانک جهانی	برنامه مسئولیت حوادث فاجعه آمیز (DRP)	۳-۵ درصد
حق بیمه های بیمه اتکایی	خدمات بیمه ای مبنا (BIP)	فراوانی خسارت ها
خالص حق بیمه های دام داران از خالص بیمه اتکایی	خسارت توقف بیمه اتکایی دولت صندوق پرداخت گرامت بیمه دام ها (LIIP)	
صندوق ضمانت	حفظ دام ها از طریق خود دام داران	۷-۱۰ درصد

منبع:

The Geneva Association Insurance Economics
No 52 July 2005 by Olivier Mahul

انجام طرح بیمه دام بر اساس شاخص در سال های ۲۰۰۵-۲۰۰۸ در مناطق مشخص شده و جهت آزمون آمادگی شرکت های بیمه خصوصی در ارائه این خدمت و تمایل دام داران در خرید بیمه دام، هدایت می شود.